

2. Enkele lichamelijke ongemakken en mijn buurvrouw.

Gisteren kwam er pus uit mijn oor. Dit is gekomen omdat ik een poosje geleden een erwit in mijn gestopt had. 'Helpt tegen bladluis in het voorjaar' had de dokter gezegd. De boel ging behoorlijk ontsteken. De luis ben ik inderdaad wel kwijt geraakt maar er zijn enkele vlooiën voor in de plaats gekomen. Die zuigen nu weer het bloed onder mijn nagels vandaan. Al dat ongedierte neem ik maar op de koop toe. Al was het alleen maar om een excuus te hebben om me elke dag enkele keren te verschonen. Dat ruimt op. De vuile was gooi ik in de lappenmand bij de buurvrouw. Als de lappenmand vol is wordt hij door de gemeente reinigingsdienst opgehaald, nadat ze eerst al mijn ondergoed ontsmet en van een nieuw label voorzien hebben. Doordat wij met de buurvrouw een gedeelde lappenmand hebben krijgen we een aanzienlijke korting in de reinigingskosten. Bovendien wordt de buurvrouw er sterker van want ze wil graag dingen met ons delen.

Andijvie uit de magnetron vind ik heerlijk. Die andijvie heeft echter wel een schaduwzijde want die andijvie kan niet tijdens de ochtendspits gegeten worden. Je moet er tijd voor nemen. Eén van mijn doodsvijanden is de schemering. Het licht schijnt dan voor een ogenblik geen keuze te kunnen maken tussen de dag of de nacht. Ik weet dan nooit welke kant ik op moet lopen. Van het licht af of juist naar het licht toe

Oma, ik zal uitleggen waarom ik U eigenlijk oma noem. Ik weet heus wel dat U niet mijn echte oma bent. Ik heb mijn echte oma al op jonge leeftijd verloren. Dat heb ik nooit goed kunnen verwerken. Nu geeft het mij troost als ik U oma mag noemen. De mandarijnen liggen mij zwaar op de maag. Dat komt omdat mijn burens gisteren bij mij de ruiten hebben ingegooid. Het was dubbel werk om het glas op te ruimen want het was dubbel glas. De verzekering heeft mij opgelicht want ze wilden voor dubbel glas geen dubbele vergoeding geven hoewel ik daar wel op had gerekend. Ik heb toen met het ministerie gesproken maar ze zeiden dat zij er ook niets aan konden doen. Ik kan dat gejammer van me zelf en anderen maar moeilijk meer verdragen. Laten we nu maar gewoon op het gazon gaan liggen want daar hebben we voor het laatst broccoli gegeten. Louter en alleen omdat de kleur van de broccoli nu eenmaal het best bij de kleur van het gazon past. Gelijkschakeling geeft nu eenmaal vrijwel altijd de minste problemen. Afwijkende maten en gewichten veroorzaken controverse. De loopbrug is niet meer wat het was en ik moet nu ver omlopen om mijn bedoeling duidelijk te kunnen maken. Af en toe heb ik de neiging om de loopbrug maar te laten voor wat hij is en de drukke autoweg toch maar over te steken. Luid claxonnerende auto's proberen mij duidelijk te maken dat ik op een verkeerd spoor zit. Ik vraag mijzelf af of mijn wel en wee de automobilisten wel interesseert of zijn ze alleen maar bang om vertraging op te lopen? Willen ze op weg naar de hun onbekende bestemming door zo weinig mogelijk gedoe gehinderd worden? De strakke blikken van de automobilisten zijn unaniem gericht op de weg die voor hen ligt en die uiteindelijk nergens toe zal leiden. Woedend worden ze als een passant zo maar de weg oversteekt en inbreuk maakt op een territorium dat ze al jaren geleden geclaimd hebben als hun bezit.

Telkens moet ik nog denken aan de tijd dat ik geen stoma had. Toen kon ik alles nog gewoon laten lopen maar nu moet volgens een van te voren vastgesteld draaiboek verlopen anders komt mijn voedingsschema in de war. Het doet me terugdenken aan de tijd dat ik voor het eerst in 25 jaar een salarisverhoging kreeg. Het was niet veel maar toch...Ik ben al zo lang gewend om mijn hand op te houden. Was ik nog maar zo vergevingsgezind als vroeger. Nu sla ik vaak in het wilde weg om me heen. De rook komt veel te snel uit mijn oren. Wat was ik onlangs blij toen mijn oude zakradio van vroeger het opeens weer deed. De radio speelde een

deuntje dat ik voor het eerst hoorde als kleine jongen, toen ik de schapen van mijn vader weidde. Op de heide kon ik de vogels horen zingen. Sindsdien heb ik aan vogelpesten een hekel. Dan loop ik nog liever achter een draaiorgel aan, ook al zijn de klanken minder zuiver dan in de natuur. Ik groet de veldwachter die mij achter het draaiorgel ziet lopen. Deze bekeuring had ik wel betaald. Ik weet heel goed dat ik nu moet boeten voor alle ongerechtigheden die ik in mijn jeugd heb begaan. Toch denk ik: laat ze maar schreeuwen al die mensen die geen schuldbesef hebben, laat staan dat ze enig besef hebben van oplopende huurschulden en voortwoekerende inflatie. Nu lach ik om dingen waar ik vroeger om huilde. Het gebulder van de noordwester storm aan zee geeft mij de broodnodige rust die ik eens had toen ik nog aan de borsten van mijn moeder lag.